

trăiește în afară de el în sufletul ființei iubite. Acesta este unul dintre lucrurile cele mai primejdioase. Pentru că omul nu poate începe să trăiască dintr-o anumită zi, fie aceasta chiar cea mai luminoasă, a întâlnirii cu omul iubit și drag. El trebuie să trăiască chiar de la începutul vieții sale. Și cel care iubește trebuie să accepte taina trecutului ca atare și să o ocrotească, să o păstreze; trebuie să admită că în

trecut au fost astfel de legături ale ființei iubite cu părinții, cu prietenii, cu prietenele, astfel de întâmplări de viață la care el nu va fi părtaș altfel decât printr-o iubire ocrotitoare, gingașă, plină de respect. Și aici începe domeniul ce poate fi numit „al credinței”: al credinței nu doar în Dumnezeu, ci a credinței reciproce a unui om în celălalt.

Sursa: **Mitropolitul Antonie de Suroj**, *Taina iubirii*, Editura Sofia, București, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Marti 15 mai	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 16 mai	18:00	Vecernia și Litia
Joi 16 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Înălțarea Domnului (Ziua Eroilor)</i>
Sâmbătă 19 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 20 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica a 7-a de Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic)</i>
	18:00	Vecernia și Litia

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

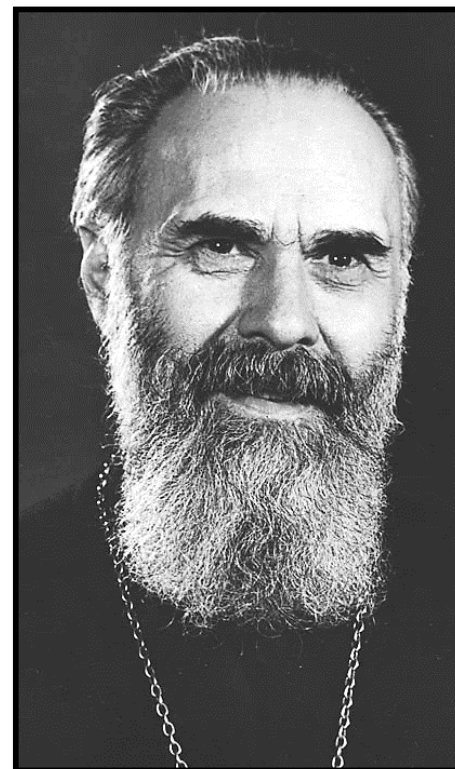
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

– Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 251 / 13 mai 2018

**MITROPOLITUL
ANTONIE DE SUROJ**

1914-2003

TAINA IUBIRII

Căsătoria e o minune pe pământ. Într-o lume unde toți și toate sunt în dezbinare, căsătoria e locul unde doi oameni, mulțumită faptului că s-au îndrăgit unul pe celălalt, devin una; locul unde se termină dezbinarea, unde începe înfăptuirea vieții în unire. Și în aceasta constă cea mai mare minune a relațiilor omenești: doi devin dintr-o dată o singură personalitate; dintr-o dată, două persoane, întrucât s-au îndrăgit una pe alta și s-au acceptat una pe alta până la capăt, desăvârșit, ajung ceva mai mare decât o pereche, decât pur și simplu doi oameni – ajung una.[...]

Dragostea este un sentiment uimitor, însă ea nu este numai un sentiment, ea e o stare a întregii ființe. Dragostea începe în clipa când văd în fața mea un om și străvăd adâncurile lui, când văd deodată esența lui. Bineînțeles, când spun: *eu*

văd, asta nu înseamnă: *pătrund cu mintea sau văd cu ochii, ci pătrund cu toată ființa mea*. Dacă este îngăduit să facem o comparație, în același fel se poate spune că pătrund frumusețea de pildă, frumusețea muzicii, frumusețea naturii, frumusețea operei de artă, atunci când stau înaintea ei uimit, mut, nefăcând altceva decât să receptez ceea ce se află în fața mea, nefiind în stare să exprim asta prin vreun alt cuvânt în afară de exclamația: „Doamne! Cât e de minunat!”. Taina iubirii față de om începe în clipa când ne uităm la el fără dorința de a-l poseda, fără dorința de a stăpâni asupra lui, fără dorința de a ne folosi în vreun fel de darurile lui sau de personalitatea lui, ci doar privim și ne minunăm de frumusețea care ni s-a descoperit.

Când mă aflu față în față cu un om pe care îl văd cu ochii iubirii, nu cu ochii nepăsării sau cu ai urii, ci anume cu ai iubirii, atunci mă împărtășesc de omul acela, între noi începe ceva comun, o viață comună. Receptarea omului are loc la o profunzime care se află dincolo de cuvinte, dincolo de emoții. Un credincios ar zice: „Când îl văd pe om în această lumină, în lumina iubirii curate, văd în el chipul lui Dumnezeu, o icoană”. [...]

ȘTIM SĂ IUBIM?

Toți credem că știm ce este dragostea și că știm a iubi. De fapt, foarte adeseori știm doar să ne înfruptăm din relațiile omenești. Credem că iubim un om pentru că avem un sentiment de deliciu față de el, pentru că ne este bine cu el – însă iubirea este ceva mult mai mare, mai pretențios și câteodată tragic.

În dragoste există trei aspecte. În primul rând, omul care iubește dă, vrea să dea. Pentru a da însă, pentru a da în chip desăvârșit, pentru a da fără să-i provoace durere celui care primește, trebuie să știe să dea. Cât de des dăm nu din dragoste, dragoste adevărată, plină de abnegație, generoasă, ci pentru că atunci când dăm crește în noi sentimentul propriei importanțe, propriei grandorii! Ni se pare că a da este un mijloc de a ne afirma, de a ne dovedi nouă înșine și celorlalți propria importanță. A primi de la cineva e însă foarte dureros în aceste condiții. Dragostea poate da numai atunci când uită de sine, când omul dă – cum a zis unul dintre scriitorii germani – așa cum cântă pasărea, din prisosul inimii: nu pentru că îi este pretins, stors darul, ci pentru că a da este o cântare a sufletului, este o

bucurie în care poți să te uiți pe tine însuși, de dragul bucuriei altuia. Această dragoste, care știe să dea, este mult mai rară decât ne închipuim.

Pe de altă parte, dragostea trebuie să știe să primească – dar a primi este, uneori, cu mult mai greu decât a da. Știm cu toții cât de chinuitor e să primești ceva, să accepți o binefacere de la un om pe care fie că nu-l iubești, fie că nu-l respecti; este ceva înjositor, jignitor. Vedem aceasta la copii: când cineva pe care ei nu-l iubesc, cineva în a cărui dragoste ei nu cred, le dă un cadou, le vine să îl calce în picioare pentru că îi jignește până în adâncul sufletului. Și iată că pentru a ști să dai și să primești trebuie ca dragostea celui care dă să uite de sine, iar cel care primește să îl iubească pe cel ce dă și să creadă necondiționat în dragostea lui. Trimițându-și una dintre monahii să ajute săracilor, ascetul occidental Vincent de Paul i-a zis: „Ține minte: o să îți trebuiască toată dragostea de care e în stare inima ta ca oamenii să-ți poată ierta binefacerile...” Dacă ne-am aduce aminte mai des de lucrul acesta, ne-am mira mai puțin că cei din jur ne cer ajutor și-l primesc de la noi fără bucurie, câteodată chiar cu strângere de inimă.

Chiar și atunci unde atât a da, cât și a primi e o sărbătoare, o bucurie, mai există însă și o altă latură a dragostei, de care noi uităm. Este vorba de jertfelnicie. Nu în sensul în care ne gândim noi de obicei la aceasta – de pildă, că omul care îl iubește pe altul e gata să muncească pentru el, să se lipsească pe sine de ceva ca acela să primească ceea ce-i trebuie, că părinții se pot lipsi chiar și de strictul necesar pentru ca odraslele să fie sătule și îmbrăcate și să primească uneori bucurie de pe urma unui cadou. Nu, ci jertfelnicia de care vorbesc eu este mai severă, se referă la ceva mai lăuntric. Ea constă în aceea ca omul să fie gata, din dragoste față de altul, să se dea într-o parte. Și lucrul acesta e de mare însemnătate. Căci uneori se întâmplă astfel între soț și soție: ei se iubesc unul pe altul puternic, tare, gingaș, cu bucurie. Și unul dintre ei este gelos pe soț sau pe soție – nu datorită cuiva din prezent poate fi pusă sub semnul întrebării iubirea lor, ci datorită trecutului. De pildă, sunt îndepărtați prietenii sau prietenele din copilărie; sunt împinse undeva în adâncul amintirilor trăirile din trecut. Cel ce iubește la nebunie ar vrea ca viața să înceapă numai din clipa întâlnirii cu cel iubit. Iar tot ce a fost înainte, toată bogăția vieții, sufletului, relațiilor i se pare primejdios – acest ceva care